

Arrest

nr. 342 957 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 12 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 25 september 2024 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, Pashtoun en soenniet.

U bent geboren in het dorp [M.] gelegen in het district Hisarak, in de provincie Nangarhar. U bent een soenitische moslim, verloofd met [G. A.] en u bent kinderloos. Uw vader heet [M. F. B.] en uw moeder heet [M. B. N.]. Uw ouders woonden in [H.] (Pakistan), samen met uw zus [F.]. Uw vijf andere zussen ([T. B.], [B.], [K. B.], [B. N.] en [K. B.]) zijn getrouwd en wonen niet in Pakistan. Ondertussen zijn uw ouders terug verhuisd naar Afghanistan nadat Pakistan Afghaanse vluchtelingen heeft teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Uw zus [B.] [O.V. ...] woont in Brugge, België. Zij is vier jaar geleden vertrokken uit Afghanistan omdat zij in het geheim zou zijn getrouwd met uw schoonbroer en vestigde zich via het stelsel van gezinshereniging in België.

Ongeveer twee jaar voor de val van de vorige Afghaanse regering ontstond er een conflict tussen uw familie en de familie van uw nicht [S.]. [S.] was beloofd aan uw broer [N. A.] maar de familie van [S.] wilde dit huwelijk niet laten doorgaan omwille van het stotteren van uw broer. Uw broer besloot om [S.] mee te nemen en alsnog te trouwen met haar. Hierop is uw familie in conflict gekomen met de familie van [S.]. Na een gesprek met de dorpsouderen had de vader van [S.] een voorwaarde om de ruzie bij te leggen: uw jongste zus [F.] zou moeten trouwen met iemand die zes jaar ouder was, maar hier wou uw vader niet op ingaan. Hierdoor zijn de bedreigingen jegens uw familie gestart. De familie van [S.] zou uw zus [F.] meenemen. Hierdoor besloten jullie om in het geheim te verhuizen naar [H. Q.] bij uw maternale ooms.

Acht of negen maanden na deze verhuis besloot uw broer [N. A.] om te gaan werken voor de lokale politie. Zes maanden later heeft u dezelfde beslissing genomen en hebt u zich aangesloten bij de politie. U was vijf maanden in dienst bij de ALP toen Hisarak district in handen van de taliban is gekomen. Na de val van Hisarak is uw familie gevlucht naar Jalalabad, waar de overheid u heeft overgebracht naar Kabul. Hier heeft u getracht het land te verlaten met de Amerikanen op Kabul vliegveld maar dat is u niet gelukt. Aan het vliegveld was er een explosie waarbij u uw broer [N. A.] bent verloren, sindsdien heeft u hem niet meer gezien. Daarna besloot u om met een smokkelaar het land te verlaten. U verliet Afghanistan op 20-08-2021.

De smokkelaar bracht u van Afghanistan naar Pakistan, waarna u naar Iran, Turkije, Italië, Zwitserland en Frankrijk ging om aan te komen in België op 08-07-2022 en waar u een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend op 12-07-2022.

Vijf maanden geleden bent u erin geslaagd om terug contact te hebben met uw broer, hij bevindt zich momenteel aan de grens tussen Iran en Turkije en wenst ook naar het Westen te komen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u problemen met de taliban omwille van uw tewerkstelling voor de ALP alsook vreest u uw oom en diens familie omwille van de verboden relatie van [N. A.] met jullie nicht.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw Afghaans paspoort, uw taskara, twee ALP badges van uzelf en uw broer [N. A.], twee New Kabul bankkaarten van uzelf en uw broer [N. A.], twee talibandreigbrieven, twee waarderingcertificaten, twee attesten voor de voltooiing van een politicursus, drie foto's van militairen, attesten consultaties van het Rode Kruis, de Belgische verblijfskaart van uw zus, uw arbeidsovereenkomst en twee foto's van u aan het werk.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Vooreerst moet worden gesteld dat overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 14 september 2022 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, u niet kan worden beschouwd als minderjarige. De conclusie van het medisch onderzoek luidde als volgt: 'De leeftijd wordt bepaald op 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Daarom kunt u niet worden beschouwd als minderjarige. Hoewel gebleken is dat u om en bij de zeven jaar ouder bent dan hetgeen u bij aanvang beweerde, blijft u ook tijdens

uw onderhoud op het CGVS vasthouden aan een jongere leeftijd. Zo stelt u namelijk dat u op dat moment 22 jaar oud bent (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 17/08/2023, hierna CGVS 1, p. 5). Dit heeft hoe dan ook een negatieve weerslag op de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Bovendien verschaft u het CGVS geen zicht op ongeveer zeven jaar van uw leven en dus ook op uw werkelijke levensomstandigheden voor uw vertrek. Daarnaast verklaarde u ten tijde van uw registratie als een niet-begeleide minderjarige vluchteling (zie Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 12/07/2022) dat u uw taskara niet meehad en nooit een paspoort heeft gehad, doch legt u vreemd genoeg beide neer tijdens uw asielprocedure.

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U heeft de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over dit verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus dat u zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Van een verzoeker worden correcte en coherente verklaringen verwacht en waar mogelijk ook documenten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Deze vaststellingen omtrent uw aangemeten leeftijd en documenten, waaraan u blijft vasthouden, zetten reeds de nodige vraagtekens bij uw algemene geloofwaardigheid.

Inzake uw vrees omwille van uw tewerkstelling bij de ALP moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat u vreemd genoeg geen gewag hebt gemaakt van uw tewerkstelling bij de Afghan Local Police tijdens uw eerste interview in België. Hier stelt u dat u Afghanistan verliet omdat uw broer een arbaki was, de taliban zijn basis binnenvielen en hij sindsdien vermist is. Hierdoor zou u in Afghanistan in gevaar zijn, aldus uw verklaringen destijds (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming en fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, d.d. 12/07/2022). De reden waarom u uw eigen job niet zou hebben meegedeeld luidt dat u dacht dat de Belgische instanties u niet zouden geloven en een minderjarige niet bij de lokale politie kan werken (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 28/02/2024, hierna CGVS 2, p.16). Dat is echter geen afdoende verklaring voor waarom u zo'n centraal element niet zou hebben meegedeeld, des te meer omdat u er later een concrete vrees voor vervolging aan vastknoopt (CGVS-Verklaringen d.d. 02/02/2023; CGVS 1 p.11-12; CGVS 2 p.10-11). Daarnaast stelt het CGVS vast dat de omstandigheden van het verdwijnen van uw broer ook verschillen doorheen de asielprocedure. Zo stelt u dat uw broer vermist is geraakt nadat de taliban zijn basis was binnengevallen (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming en fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, d.d. 12/07/2022). In uw gesprekken op het CGVS stelt u dan weer dat uw broer vermist is geraakt ten tijde van de evacuatie nabij Kaboel vliegveld (CGVS 1 p. 11 – 12).

Ook om volgende redenen zijn uw verklaringen over uw profiel als lid van de ALP niet geloofwaardig.

Zo zijn de fundamentele wijzigingen die werden doorgevoerd in de ALP op het moment dat u er werkzaam zou zijn geweest, gelinkt aan de integratie van de ALP in de ANA, u helemaal onbekend. Er werd u gevraagd of u vijf maanden voor de val van de overheid lid werd van de ALP en u reageerde hier bevestigend op (CGVS 2, p. 17). U bevestigt nadien ook dat de ALP op dat moment nog bestond in Hesarak (CGVS 2, p. 17). U werd geconfronteerd met het gegeven dat de ALP in die periode volop in transitie was en al grotendeels niet meer bestond, waarop u verklaart dat zij niet waren verdwenen en dat u ervoor werkte (CGVS 2, p. 17). Nadien werd u gevraagd om te vertellen wat u zoal weet over de plannen om de ALP te laten verdwijnen: u stelt dat u daar geen informatie, 'geen weet' over heeft (CGVS 2, p. 17). De opname van de ALP in de ANA was nochtans een belangrijk gegeven in Afghanistan. Het feit dat u, die beweert actief te zijn geweest in deze beweging, hier niets over weet is hoogst opmerkelijk en ondermijnt in zeer sterke mate uw tewerkstelling voor de ALP (zie bijlagen toegevoegd aan uw administratief dossier).

Voorts slaagt u er niet in om gedetailleerde of doorleefde verklaringen af te leggen in verband met uw voorgehouden tewerkstelling binnen de ALP. U vervalt in algemeenheden en kon enkel oppervlakkige verklaringen afleggen over het werk dat u zou hebben uitgevoerd binnen de ALP. Gevraagd wat u moest doen als u een verdacht talibanlid zou ontdekken tijdens een patrouille antwoordt u dat u dan in de lucht zou schieten, en als de persoon zou reageren op het schot was het een verdacht persoon (CGVS 1, p. 15). U herhaalt deze werkwijze in uw tweede onderhoud. Dit is een opmerkelijke manier van handelen. U werd gevraagd om uit te leggen wat u moest doen als u een verdacht persoon zou zien in de avond. U zou moeten roepen en als er niet geluisterd werd zou u een waarschuwingsschot afvuren (CGVS 2, p. 14). Doch zou u dit gedurende uw hele tewerkstelling nooit hebben moeten doen (CGVS 2, p. 14). Meer nog, u heeft niets meegemaakt in de controlepost tot een zeker incident met twee dieven (CGVS 2, p. 14). Bij uw anekdote over dit vermeend incident waarbij u verdachte personen had ontdekt vervalt u in dezelfde algemeenheden en vage verklaringen. U spreekt van dieven die een huis langs uw controlepost zouden zijn binnengevallen, jullie kregen hierover informatie en hebben dan de dieven opgepakt (CGVS 1, p. 15). Verder doorgevraagd over dit incident slaagt u er niet in om meer doorleefde verklaringen te geven, enkel dat de dieven maskers

zouden hebben gedragen en dat er een 'bevel' was binnengekomen in het checkpoint (CGVS 1, p. 16). In uw tweede onderhoud gaf u opnieuw deze niet doorleefde verklaringen (CGVS 2, p. 14). U sprak van dieven die zwarte plastic zakken hadden met geld en goud, dat een oudere dorping naar de controlepost is gekomen en dat jullie samen met de commandant erin geslaagd zouden zijn om de dieven te arresteren (CGVS 2, p. 14 & 15). Er dienen nog verdere kanttekening gemaakt te worden bij uw verklaringen omtrent dit incident. Zo stelt u namelijk dat mensen na negen uur 's avonds niet meer mochten rondlopen, doch zou het slachtoffer naar de controlepost zijn gewandeld zonder problemen (CGVS 2, p. 15). U werd geconfronteerd met deze opmerkelijke vaststelling en u stelt louter dat de dorping in de regio woonde en klacht kwam indienen, wat nog altijd geen antwoord is op de vraag hoe deze dorping vrij kon rondlopen als dat tegen de regels was (CGVS 2, p. 15). Tevens kunnen uw verklaringen over hoe de arrestatie eruit zag ook niet overtuigen. U herhaalt meermaals dat jullie van één kant kwamen en de commandant van de andere kant en de personen zo gearresteerd werden (CGVS 2, p. 14 & 15). Gevraagd om specifiek te vertellen hoe jullie de dieven hebben kunnen arresteren is uw enige verklaring dat jullie van één kant zijn gekomen, de commandant van een andere kant en dat de dieven het hebben opgegeven (CGVS 2, p. 14). Voorts werd u ook geconfronteerd met het bijzondere relaas dat een dorping komt, vertelt dat er een diefstal is gebeurd en jullie zonder enig verder onderzoek verder zijn gegaan op de verklaringen van het slachtoffer (CGVS 2, p. 15). U zou niet hebben getwijfeld aan de verklaringen van de dorping want hij was van het dorp afkomstig, deze dorping gaf een beschrijving en hierdoor zouden jullie de dieven hebben kunnen vinden (CGVS 2, p. 15). De oudere dorping kon van zijn dorp zo snel naar de controlepost gaan zodat jullie nog op tijd de commandant konden verwittigen en erin slagen de dieven in de bazaar op te pakken (CGVS 2, p. 15). U werd geconfronteerd met hoe opmerkelijk het was dat jullie nog op tijd waren; uw enige uitleg hiervoor is dat de dorping na de diefstal naar de controlepost kwam en jullie snel te werk zijn gegaan (CGVS 2, p. 15).

Verder kan u nooit uitleggen wat u nu concreet deed als u aan het bewaken zou zijn geweest. Zo verklaart u dat het uw taak was om te bewaken (CGVS 1, p. 15). Bewaken zou meer concreet betekenen dat u het dorp zou patrouilleren of verdachte situaties zou gaan bekijken (CGVS 1, p. 15). U zou zelfs opleidingen hebben gekregen over bewaken, doch als u werd gevraagd hoe die opleiding eruit zag antwoordt u naast de kwestie en herhaalde u andermaal dat jullie zouden bewaken en rond de controlepost wandelen (CGVS 2, p. 14). Nergens in uw verklaringen kan u doorleefde en gedetailleerde verklaringen afleggen over bepaalde procedures in de controlepost, het vermeende incident of zelfs wat bewaken nu eigenlijk is, wat de geloofwaardigheid van uw asielaanpak ernstig ondermijnt.

Eveneens verviel u in meer algemeenheden als er werd gevraagd over procedures rond het verkrijgen van kogels. Zo zou u vrij kogels kunnen hebben pakken als deze op waren (CGVS 1, p. 16). Pas wanneer u wordt gevraagd of er sprake was van een registratiesysteem voor de kogels verklaart u dat er wel degelijk een registratie aanwezig was, dat u de kogels zou moeten tellen die u meenam en dat u dit dan tegen de commandant vertelde (CGVS 1, p. 16 & 17).

Verder werd er gevraagd om een dag te beschrijven in de checkpoint en wederom vervalt u in algemeenheden en weinig doorleefde verklaringen. Het enige dat u hierover kon vertellen was dat er twee mensen het punt zouden verdedigen in de nacht, dat er hiervoor een beurtroolsysteem aanwezig was en dat tijdens de dag twee personen de stad zouden moeten verdedigen (CGVS 1, p. 16). Nergens in uw verklaringen kan u laten uitschijnen dat u daadwerkelijk dit werk heeft uitgevoerd. Er kunnen aldus ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielaanpak.

Daarenboven gaf u tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw werk binnen de ALP. Zo verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ d.d. 2 februari 2023) dat u acties ondernam om de taliban te bestrijden en terug te drijven naar de bergen. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u dit nooit heeft gedaan (CGVS 1, p. 17) en enkel instond voor de controle en beveiliging van het controlepunt (CGVS 1, p. 15).

Het mag duidelijk zijn dat u er niet in bent geslaagd om het CGVS te overtuigen van uw profiel als lid van de ALP. Uw asielaanpak dat nauw verweven is met dit profiel kan bijgevolg evenmin als waarachtig worden beschouwd.

U legt uw ALP-badge, bankkaart, waarderingsbrief, twee foto's, ALP-attesten en twee waarderingsbrieven als bewijs van uw tewerkstelling als agent voor de ALP. Over de ALP-badge, bankkaart, attesten en waarderingsbrieven dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij

op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De twee vage foto's die u neerlegt ter bewijs van uw activiteiten voor de ALP kunnen het CGVS niet overtuigen. Bovendien moet worden gesteld dat privéfoto's objectieve bewijswaarde ontberen gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Ook over de dreigbrieven die u neerlegt zijn uw verklaringen tegenstrijdig. Zo stelt u bij uw aanvraag voor internationale bescherming (Overzicht documenten, DVZ d.d. 02/02/2023) dat de dreigbrief geadresseerd aan uw broer is aangekomen rond 06/2021 en de dreigbrief waarin u vermeld wordt op 10/07/2021. Doch blijkt uit de vertaling dat de dreigbrieven werden verstuurd op andere data: die van uw broer is gedateerd op 05/05/2021 en de dreigbrief die u heeft ontvangen is gedateerd op 15/06/2021 (CGVS 2, p. 18). Het is opmerkelijk dat uw verklaringen omtrent de documenten niet overeenkomen met wat er daadwerkelijk op de brieven staat, zeker omdat u ook verklaart dat u kan lezen en schrijven in Pashtou (CGVS 2, p. 13). Daarenboven is het opmerkelijk dat het paspoort dat u heeft neergelegd de afgiftedatum heeft van 21/05/2021, wat voor de aankomst is van de dreigbrief op uw naam, wat kan betekenen dat u al eerder de bedoeling had om het land te verlaten. Omwille van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd een vrees omwille van uw tewerkstelling bij de ALP aannemelijk te maken.

Verder bent u er evenmin in geslaagd uw vrees omwille van de relatie van uw broer [N. A.] met jullie nicht aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u heeft ervaren door deze relatie niet met elkaar overeenkomen. In uw verzoek om internationale bescherming (registratie DVZ d.d. 02/02/2023) verklaart u dat de taliban op een dag in 2019 uw woning in [M.] zijn binnen gevallen, nog voor uw tewerkstelling voor de ALP, en dat uw familie hierdoor is moeten verhuizen. Opmerkelijk is dat u ten tijde van uw verklaringen bij het CGVS stelt dat de taliban nooit uw woning in [M.] zijn binnengevallen (CGVS 1, p. 13). De reden waarom jullie [M.] moesten ontvluchten klinkt gans anders, nl. dat dit was ten gevolge het geschil met de familie van [S.]. Dat de reden van uw vertrek uit [M.] niet overeenkomt tussen de interviews in de procedure is een ernstige ondermijning van de geloofwaardigheid van uw relaas.

Na een mislukte verzoeningspoging tussen uw familie en de familie van [S.] (CGVS 1, p. 11) werd de relatie een probleem voor uw gezin en niet voor u specifiek (CGVS 1, p. 18). Het probleem voor uw gezin waren de dreigementen aan jullie gericht waarbij er sprake van zou zijn geweest om uw jongste zus [F.] te komen halen en te laten trouwen met iemand van het andere gezin (CGVS 1, p. 11 & 18). Hierop heeft uw familie beslist om te verhuizen richting de Bazaar in [H. Q.] (CGVS 1, p. 13) in het Hisarak district (CGVS 1, p. 11 & 12). Ondanks het feit dat u bedreigd werd door de broer van [S.] (CGVS 1, p. 19), die volgens uw verklaringen bij de taliban zat (CGVS 1, p. 11, 12 & 13) en wiens dreigementen te maken hadden met het meenemen van uw zus en niet met uw werk (CGVS 1, p. 10, 13 & 19), zijn de taliban nooit bij u thuis geweest in [M.] of [H. Q.] (CGVS 1, p. 13). Het gegeven dat er tegenstrijdige verklaringen zijn omtrent de incidenten in [M.] en dat de familie van [S.], met de vermeende talibanlinken, blijkbaar zo weinig onderneemt om uw familie onder druk te zetten ondermijnen verder de aangemeten vrees.

Een maand voor uw familie is verhuisd naar [H. Q.] is [N. A.] weggelopen met [S.] (CGVS 2, p. 6). In die maand dat u in het dorp bleef zou de familie van [S.] jullie hebben bedreigd (CGVS 2, p. 6). Hier dient opgemerkt te worden dat de verklaringen over het gedrag van uw familie weinig aannemelijk zijn. De familie van [S.] had banden met de taliban (CGVS 1, p. 11, 12 & 13), doch zou het uw vader zijn geweest die voorstelde dat [N. A.] alsnog zou trouwen met [S.] (CGVS 2, p. 10). Heel de familie zou dit idee genegen zijn geweest, omdat het anders een grote schande zou zijn geweest als de trouw niet zou zijn doorgegaan (CGVS 2, p. 10). Deze beslissing werd genomen in de context van een regio die onder controle stond van de taliban (CGVS 1, p. 9; CGVS 2, p. 8). Dat de hele familie zichzelf in een dermate risicovolle situatie zou plaatsen is dan ook niet aannemelijk.

Daarenboven zouden u en uw familie één maand en zeven dagen in het dorp zijn gebleven nadat [S.] was weggelopen met [N. A.] (CGVS 2, p. 6). Het is al bevreemdend dat uw familie dermate lang in een door de taliban gecontroleerde regio zou blijven, nadat ze [N. A.] had aangeraden om alsnog te gaan trouwen met [S.]. Er kan al redelijkerwijs worden verwacht dat uw familie zich had voorbereid op enige weerslag van een familie met talibanlinken, in een taliban-gecontroleerde regio. Echter zouden jullie mee hebben gedaan aan diverse verzoeningspogingen om naar een compromis te komen, dit in samenspraak met de jirga (CGVS 2, p. 6). Uw verklaringen hieromtrent zijn opmerkelijk. Zo zou de familie van [S.] enkel tevreden zijn geweest met het verkrijgen van uw zus, ondanks uw vader zijn voorstellen om geld of velden in de plaats te geven (CGVS 2, p. 7). De familie van [S.] kon de beslissingen genomen door de jirgas negeren (CGVS 2, p. 7). Het is opmerkelijk dat zij uw familie zouden blijven bedreigen doch nooit overgingen tot concrete daden, hoewel men de macht had om de jirgas te kunnen negeren. Meer nog, men zou dreigen om u te vermoorden ook al was u niet betrokken met dit conflict (CGVS 2, p. 7). U werd geconfronteerd met de vaststelling dat u woonde in een omgeving waar de taliban de controle had en met de vraag waarom de familie van [S.] dan niet gewoon uw zus zou meenemen. Uw verklaring was dan dat zij geen problemen wilden veroorzaken en het

proces laten gaan via de jirga (CGVS 2, p. 7). Nochtans draaide dit volgens uw eerdere verklaringen op niets uit omdat zij niet wilden meewerken naar het zoeken van een oplossing. Ermee geconfronteerd dat er geen oplossing kwam via de jirga en dat het opmerkelijk is dat zij dan drie keer dreigingen geven in plaats van actie te ondernemen, kon u deze vaststelling niet uitleggen; u stelde namelijk dat u niet weet wat er in hun hoofden speelde en dat u die informatie niet had (CGVS 2, p. 8). Het gestelde gedrag van zowel uw familie als die van [S.] is bijgevolg niet aannemelijk.

Opmerkelijk is ook dat uw familie, ten tijde van uw tweede onderhoud, reeds terug was verhuisd naar Afghanistan (CGVS 2, p. 9). Ze verblijven te [C.] en ervoeren nog geen problemen ten gevolge de geschonden eer die zou zijn ontstaan door de verboden liefdesrelatie van uw broer (CGVS 2, p. 9). Het is ook opmerkelijk dat, sinds uw familie is teruggekeerd naar Afghanistan, u niet spontaan heeft gevraagd hoe de huidige situatie is met uw familie en de schande die er is veroorzaakt door de relatie van uw broer met [S.]. Gezien uw aangemeten vrees onder meer betrekking heeft op de verboden relatie van uw broer kan er redelijkerwijs verwacht worden dat u zich hierover zou informeren bij uw familie als zij zouden terugverhuizen naar Afghanistan.

Omwille van bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd een vrees omwille van de verboden liefdesrelatie van uw broer aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara en paspoort zijn een loutere aanwijzing van uw identiteit. Daarnaast legt u de ALP-badge van uw broer en zijn bankkaart neer. Hierbij dient gezegd te worden dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. U legt ook de verblijfskaart van uw zus, uw arbeidsovereenkomst en twee foto's van uw tewerkstelling in België neer. Ook deze stukken vermogen niet de inschatting van uw nood aan bescherming te wijzigen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoedaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie.

Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts

in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 23-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging tot uw achttiende en naar de madrassa ging voor religieuze lessen tot het moment dat u het land hebt verlaten (CGVS 1, p. 5 & 6).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1 p.9-10). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België de moeite heeft gedaan om de taal te leren doch hiermee bent gestopt (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 4), dat u een job heeft (CGVS 2, p. 4), dat u cricket speelt met uw Afghaanse vrienden in België (CGVS 2, p. 4) en dat u in het weekend op stap gaat met vrienden naar discotheken (CGVS 2, p. 4). Het hebben van een job in de bar van een hotel toont aan dat u zich inschakelt in de arbeidsmarkt, maar hieruit kan niet blijken dat u omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd of als iemand die de sociale normen heeft overschreden. De louter blote bewering dat u alcohol drinkt als u naar de discotheek gaat maakt op zich geen verwestering aannemelijk. U heeft tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van alcoholgebruik en bevestigde dat u een praktiserend moslim bent (CGVS 1, p. 5). Verder zijn uw verklaringen over welke alcohol u dan zou drinken ook niet overtuigend. Zo weet u niet eens wat u drinkt en stelt u enkel dat u alles zou drinken dat uw vrienden bestellen (CGVS 2, p. 4). Zelfs gevraagd naar wat uw favoriete drankje is kan u niet antwoorden, u herhaalt louter dat u naar daar gaat om te drinken (CGVS 2, p. 4). Uw loutere betoog over de discotheken en het nuttigen van alcohol kan dan ook niet overtuigen. Het drinken van alcohol kan overigens bezwaarlijk worden gerekend tot de westerse waarden en normen of een fundamenteel mensenrecht. Evenmin heeft u het CGVS

ervan kunnen overtuigen dat dit uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen voor u zijn.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat hem onterecht de vluchtelingenstatus is geweigerd. Hij gaat in op de verschillende motieven hieromtrent in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban drastisch is veranderd. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt zo dat de grove mensenrechtenschendingen in het land worden bewerkstelligd doordat de taliban een enorm strikte interpretatie van de sharia hanteren. Hierbij wordt elke uitdaging van hun beleid gezien als een uitdaging van het geloof zelf, met executies en wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg. In deze situatie is een terugkeer naar Afghanistan volgens hem in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM). In het bijzonder wijst hij op een reëel risico op mensenrechtenschendingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen door de taliban tegen (gepercipieerde) 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die terugkeren uit het Westen worden volgens hem door de taliban gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen, zo stelt hij, een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel

48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt meer dan 2 jaar in België te verblijven en volledig te zijn geïntegreerd en verwesterd, minstens bij een terugkeer door de taliban als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij betoogt enkel nog de Westerse waarden te delen. Hij voert hierbij ook aan dat geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders uit Europa en de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Tot heden is volgens hem geen duidelijk standpunt gekend van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen.

Verzoeker betoogt verder dat hij zich nergens op een veilige wijze kan vestigen. Hij erkent dat er sinds de machtsovername door de taliban een periode van daling was wat betreft het aantal onschuldige burgerslachtoffers, maar stelt dat dit eind 2022 en begin 2023 opnieuw in stijgende lijn ging. Hij verwijst naar een rapport van Nansen van 2022 waarin het standpunt wordt ingenomen dat het geweld tot op zekere hoogte ook nog op burgers in het algemeen is gericht en dat veiligere en beter toegankelijke wegen niet gelijk staan aan een significante verbetering van de veiligheid op de wegen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou zich volgens dit rapport niet baseren op accurate en evenwichtige informatie en de gekende landeninformatie selectief citeren. Zo zou het geen rekening houden met een bron die stelt dat er wel nog verschillende risico's zijn verbonden aan het reizen via de weg, zoals het feit dat ISKP gebruik maakt van explosieven op de weg, de risico's in verband met checkpoints van de taliban en de vele gerapporteerde *'roadside bombs'*. Verzoeker voert ten slotte aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging vanwege ISKP voor de burgerbevolking in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 2 december 2025 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments"*, 2 februari 2024;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024;
- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024;
- SEM, *"Focus Afghanistan – Return from abroad"*, februari 2025.

3.2. Op 8 december 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over met *"enkele stukken [...] als bewijs van [zijn] integratie, [zijn] inzet in onze samenleving en [zijn] zelfredzaamheid"*. Het betreft allereerst een kopie van zijn arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur van 17 juli 2025 als *'operator frezen'* en een kopie van zijn huurovereenkomst, waarmee hij wil aantonen dat hij volledig zelfstandig kan instaan voor zijn *"kosten en inwoon"*. Daarnaast betreft het een kopie van de verblijfskaart van zijn zus met legaal verblijf in België, van wie hij stelt dat zij zijn enige houvast is *"na de traumatische gebeurtenissen en vlucht uit Afghanistan"*.

3.3. Op de zitting legt verzoeker een bijkomende aanvullende nota voor, aan de hand waarvan hij opnieuw de voormelde arbeids- en huurovereenkomst bijbrengt.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

4.2.2. Tijdens zijn interviews op het CGVS van 17 augustus 2023 en 28 februari 2024 verklaarde verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan enerzijds te vrezen voor problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling voor de ALP en anderzijds zijn oom en diens familie – die banden hebben met de taliban – te vrezen omwille van de verboden relatie van zijn broer N. A. met hun nicht S. Zo stelde hij dat ongeveer twee jaar voor de val van de vorige Afgaanse regering er een conflict ontstond tussen zijn familie en de familie van deze nicht. Zij was beloofd aan zijn broer, maar de familie van zijn nicht wilde dit huwelijk niet laten doorgaan omwille van het stotteren van zijn broer, waarop zijn broer hun nicht meenam en alsnog met haar trouwde. Een gesprek met de dorpsouderen bracht geen oplossing, waarna de familie van zijn nicht dreigde om verzoekers zus F. mee te nemen. Hierop besloot verzoekers familie om in het geheim te verhuizen naar H. Q. Acht of negen maanden na deze verhuis besloot zijn broer N. A. om te gaan werken voor de Afgaanse lokale politie (hierna: de ALP) en nog zes maanden later nam verzoeker dezelfde beslissing. Hij was vijf maanden in dienst bij de ALP toen het district Hisarak in handen van de taliban kwam. Hij werd door de overheid overgebracht naar Kaboel en verliet Afghanistan op 20 augustus 2021.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en voormeld vluchtrelaas legde verzoeker allereerst zijn Afgaans paspoort en zijn taskara voor. Ter staving van zijn werk en dat van zijn broer voor de ALP, legde hij twee ALP-badges, twee New Kabul-bankkaarten, twee waarderingcertificaten, twee attesten voor de voltooiing van een politie cursus en drie foto's voor. Nog legde hij twee talibandreibrieven, attesten van consultaties van het Rode Kruis en de Belgische verblijfskaart van zijn zus voor.

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de "COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afgaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker brengt ook geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

In de mate dat slechts kopieën van documenten voorliggen, moet ook worden opgemerkt dat aan kopieën hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde kan worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Nog wordt opgemerkt dat aan privéfoto's hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegedicht, omdat deze kunnen worden bewerkt of geënsceeneerd en het niet mogelijk is vast te stellen waarom en in welke omstandigheden deze zijn genomen.

Verzoekers paspoort en taskara zijn bovendien hoogstens een indicatie van zijn identiteit. Ook de attesten van het Rode Kruis tonen enkel aan dat hij psychologische, dermatologische en andere consultaties had in België. De Belgische verblijfskaart van zijn zus toont ten slotte slechts aan dat zij in het kader van gezinshereniging verblijfsrecht heeft in België. Al deze stukken vermogen echter niet een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan aan te tonen.

4.2.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn interviews voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Voorafgaand aan dit onderzoek stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op correcte gronden tot zijn bevindingen is gekomen dat verzoeker duidelijk heeft geprobeerd om de asielinstanties te misleiden aangaande zijn werkelijke leeftijd en te doen geloven dat hij minderjarig was. Zo gaf verzoeker toen hij zijn beschermingsverzoek indiende op 12 juli 2022 aan 16 (bijna 17) jaar oud te zijn. Een leeftijdsonderzoek in september 2022 wees echter uit dat hij een vermoedelijke leeftijd had van 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,3 jaar. Verzoeker erkent te hebben gelogen over zijn leeftijd. Hij stelt dit te hebben gedaan uit schrik om op straat terecht te komen, gelet op de huidige praktijk waarbij alleenstaande jonge mannen in vele gevallen geen opvangplaats krijgen toegewezen. Nog betoogt hij bij zijn aankomst in België zwaar ziek te zijn geweest, opgezwollen benen te hebben gehad en te zijn opgenomen op de spoed. Zelfs aangenomen dat verzoeker bij aankomst in België bepaalde gezondheidsklachten had en rekening houdend met de opvangcrisis waarmee België reeds enige tijd kampt, rechtvaardigt dit echter nog niet dat hij zo flagrant loog over zijn leeftijd. Daarenboven laat verzoeker volgende hiermee verbonden pertinente motieven in de bestreden beslissing volledig ongemoeid: *“Bovendien verschafft u het CGVS geen zicht op ongeveer zeven jaar van uw leven en dus ook op uw werkelijke levensomstandigheden voor uw vertrek. Daarnaast verklaarde u ten tijde van uw registratie als een niet-begeleide minderjarige vluchteling (zie Mineur Etranger Non Accompagné, d.d. 12/07/2022) dat u uw taskara niet meehad en nooit een paspoort heeft gehad, doch legt u vreemd genoeg beide neer tijdens uw asielpcedure.”* De voormelde vaststellingen omtrent verzoekers aangemeten leeftijd en documenten doen terecht twijfelen aan zijn algemene geloofwaardigheid.

4.2.6. In elk geval stelt de Raad – na lezing van het rechtsplegingsdossier en in navolging van de commissaris-generaal – ook vast dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is omwille van een geheel van onwetendheden, omissies, algemeenheden en oppervlakkigheden, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen. De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot verzoekers verklaringen vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het asielrelaas en zijn pertinent en draagkrachtig. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.7. Allereerst treedt de Raad de beoordeling van de commissaris-generaal bij dat verzoekers voorgehouden profiel als lid van de ALP in de maanden voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 elke geloofwaardigheid mist, en in het verlengde hiervan evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn met dit profiel verbonden problemen of vrees voor vervolging door de taliban. Volgende vaststellingen zijn hierbij doorslaggevend:

(1) Verzoeker maakte bij de registratie van zijn beschermingsverzoek enkel melding van een tewerkstelling van zijn broer voor de ALP, en niet van zijn eigen tewerkstelling voor de ALP, en verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat hij omwille van dit werk van zijn broer in gevaar was in Afghanistan (MENA-interview 12 juli 2022). Daarenboven was zijn verklaring tijdens dit interview dat zijn broer vermist raakte nadat de taliban zijn basis waren binnengevallen tegenstrijdig met zijn latere verklaring op het CGVS waarbij hij aangaf dat hij zijn broer kwijt raakte in het tumult tijdens de evacuatie nabij de luchthaven van Kaboel (notities persoonlijk onderhoud CGVS 17 augustus 2023, hierna NPO 1, p. 12).

Verzoeker brengt hiertegen in dat hij bij de registratie van zijn verzoek amper de tijd kreeg om zijn zinnen uit te spreken. Hij stelt dat hem werd gevraagd naar de directe aanleiding van zijn vlucht en hij om deze reden enkel wees op het binnenvallen van de taliban in de basis van zijn broer en diens vermissing sindsdien. Hij stelt er niet toe te zijn gekomen om over zijn eigen profiel en werk te vertellen tijdens dit eerste interview. Dit betreft echter allesbehalve een toereikende uitleg om de gedane vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Zelfs aangenomen dat verzoeker er niet veel tijd kreeg om verklaringen af te leggen, erkent hij dat hem werd gevraagd naar de directe aanleiding van zijn vlucht. Redelijkerwijze kon van hem worden verwacht dat hij op dat ogenblik reeds melding maakte van zijn eigen werk voor de ALP, nu hij hetzelfde werk deed als zijn broer en zijn werk dus net zo goed een reden was voor zijn vertrek als het werk van zijn broer. Toen verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 2 februari 2023 nogmaals werd gevraagd waarom hij precies besloot om te vertrekken, gaf hij bovendien wel aan dat dit was omdat de taliban de mensen die voor het vorige regime werkten viseerden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Hiermee erkende hij dus dat minstens ook zijn eigen werk wel degelijk een directe aanleiding was voor zijn vertrek. Een toereikende uitleg waarom hij hiervan nog geen melding maakte tijdens de eerste mogelijkheid die hem hiertoe werd gegeven ontbreekt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat verzoeker op het CGVS een volledig andere uitleg naar voor bracht waarom hij bij de registratie van zijn verzoek niet reeds sprak over zijn eigen job, met name omdat hij dacht dat de Belgische instanties hem niet zouden geloven en een minderjarige niet bij de lokale politie kan werken (notities persoonlijk onderhoud CGVS 28 februari 2024, hierna NPO 2, p.16). Dat verzoeker telkens een andere uitleg geeft, ondergraaft enkel maar eens te meer de geloofwaardigheid van de door hem gegeven uitleg. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, is de op het CGVS gegeven uitleg trouwens

evenmin toereikend, nu verzoekers eigen tewerkstelling net een essentieel aspect is van zijn voorgehouden vrees.

Waar verzoeker bij de registratie van zijn verzoek de directe aanleiding van zijn vlucht verbond met het werk van zijn broer voor de ALP en diens vermissing na een aanval van de taliban in het district waar de basis van zijn broer was gelegen, blijft de vaststelling bovendien overeind dat in zijn latere verklaringen op het CGVS de reden van de vermissing van zijn broer helemaal anders luidde. Deze tegenstrijdigheid in zijn opeenvolgende verklaringen die raakt aan de directe vluchtaanleiding, en die hij volledig ongemoeid laat, ondermijnt sterk de geloofwaardigheid van zijn relaas hierover.

(2) Verzoeker blijkt volstrekt onbekend te zijn met de fundamentele wijzigingen die werden doorgevoerd in de ALP op het moment dat hij (en zijn broer) er zozegd werkzaam was (waren) en die zijn gelinkt aan de stopzetting van de financiering van de ALP en de integratie ervan in (voornamelijk) het Afghaanse nationale leger (hierna: de ANL). Zoals dit steun vindt in objectieve landeninformatie die de commissaris-generaal heeft opgenomen in het administratief dossier, blijkt zo dat ten tijde van verzoekers voorgehouden tewerkstelling de ALP volop in transitie was en zelfs al grotendeels niet meer bestond. Dat verzoeker hierover “geen weet” bleek te hebben en hierover niets van informatie kon geven (NPO 2, p. 17) ondermijnt in zeer sterke mate zijn voorgehouden tewerkstelling voor de ALP.

Volgens verzoeker stemt de door verweerder beschreven “theorie” niet steeds overeen met de “praktijk”. Deze kritiek is niet ernstig. In de door de commissaris-generaal bijgebrachte objectieve landeninformatie is er sprake van zorgvuldig gedocumenteerde informatie over de stopzetting van de financiering van de ALP in september 2020 en de ontmanteling ervan in de daaropvolgende maanden, waarbij tegen midden april 2021 de meeste van de ALP-posten waren ontbonden. Verzoekers volstrekt ongestaafde bewering dat op het ogenblik dat hij werkte voor de ALP in zijn regio er nog geen sprake was van een fusie tussen de ALP en het ANL kan niet opwegen tegen de voorliggende landeninformatie. Minstens diende verzoeker in de geschetste context toch enige notie of weet te hebben gehad van de transitie waarbij de ALP werd opgedoekt en de leden ervan veelal werden opgenomen in het ALN. Dat dit niet het geval bleek te zijn, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling voor de ALP in de bewuste periode op fundamentele wijze.

(3) Verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling voor de ALP zijn noch gedetailleerd noch doorleefd. Hij komt niet verder dan algemeenheden en oppervlakkigheden over het werk dat hij er uitvoerde en spreekt zich hierover zelfs tegen in zijn opeenvolgende verklaringen. Volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen:

- Verzoekers verklaringen over wat hij moest doen als hij een verdacht lid van de taliban zou ontdekken of als hij een verdacht persoon zou zien in de avond zijn algemeen en oppervlakkig en het komt ook weinig aannemelijk voor dat hij nooit werkelijk met een dergelijke situatie werd geconfronteerd.

- Het is weinig aannemelijk dat verzoeker, tot een bepaald incident met twee dieven, niets heeft meegemaakt in zijn controlepost en over voormeld incident ook niet verder komt dat algemeenheden en vage verklaringen. Hij kan evenmin verklaren hoe het slachtoffer zonder problemen naar de controlepost kon wandelen, terwijl volgens zijn verklaringen mensen na negen uur 's avonds niet meer mochten rondlopen. Op basis van verzoekers eigen verklaringen komt het verder weinig aannemelijk voor dat hij en zijn collega's nog tijdig ter plekke konden geraken om de dieven op heterdaad te vatten. In dit verband stelt de Raad trouwens nog vast dat verzoekers opeenvolgende verklaringen over dit incident niet geheel overeenstemmen. Waar hij aanvankelijk verklaarde dat ze de dieven oppakten en na een paar dagen de commandant terugkwam en de dieven overbracht naar het politiekantoor (NPO 1, p. 15), luidden zijn latere verklaringen hierover dat ze onmiddellijk de commandant op de hoogte brachten en deze van het districtshuis vertrok en mee de dieven arresteerde (NPO 2, p. 14).

- Verzoeker kan niet uitleggen wat hij concreet deed als hij aan het bewaken was of wat hij hierover tijdens zijn opleidingen leerde. Nergens in zijn verklaringen kan hij bovendien doorleefde en gedetailleerde verklaringen afleggen over bepaalde procedures in de controlepost, het vermeende incident of een doordeweekse dag in de post.

- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot zijn werk binnen de ALP. Zo verklaarde hij tijdens zijn interview bij de DVZ (Vragenlijst CGVS 2 februari 2023) dat hij acties ondernam om de taliban te bestrijden en terug te drijven naar de bergen. Tijdens zijn onderhoud op het CGVS verklaarde hij echter dat hij dit nooit heeft gedaan (NPO 1, p. 17) en enkel instond voor de controle en beveiliging van het controlepunt (NPO 1, p. 15).

Verzoeker is van mening dat hij bijzonder gedetailleerd en consistent zijn job heeft beschreven en de commissaris-generaal zijn “zeer uitgebreide kennis” en de “overvloed aan originele bewijsstukken” “gewoonweg naast zich neer[legt]”. Hij citeert uit het (eerste) gehoorverslag van het CGVS inzake “[zijn] werkzaamheden bij het ALP, [zijn] opleidingen, wat [h]ij precies leerde, namen van [zijn] collega's, ...” Hij benadrukt nog zonder moeite zijn uitrusting te hebben kunnen beschrijven. Verder citeert hij uit ditzelfde

gehoorverslag wat betreft de door hem voorgelegde stukken. Dit betoog vermag niet te kunnen volstaan om de reeds aangehaalde pertinente en draagkrachtige motieven omtrent de voorgelegde stukken en de afgelegde verklaringen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Deze gedane vaststellingen doen terecht afbreuk aan de verklaarde tewerkstelling van verzoeker voor de ALP. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het andermaal wijzen op de voorgelegde stukken en het louter citeren van bepaalde passages uit het gehoorverslag, en het op zeer algemene wijze betogen dat aldus wel sprake is van overtuigende verklaringen en stukken van zijn werk voor de ALP, zonder echter in te gaan op de concrete in dit verband gedane vaststellingen en deze zo te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Verzoekers overtuiging dat hij een algemene beschrijving kon geven van de uitrusting van de ALP, met name “[e]en helm, gordel voor kogels [...], laarzen, Kalasjnikov en [leger]uniform” is ook niet van aard te kunnen overtuigen dat hij werkelijk dit werk deed. Deze beschrijving is zo algemeen dat deze ook kan worden gegeven door iemand die niet werkzaam was voor de ALP, waardoor hieraan weinig tot geen gewicht kan worden gegeven.

(4) Verzoekers verklaringen over de data van de voorgelegde dreigbrieven stemmen niet overeen met de data die op deze brieven staan vermeld, wat des te opmerkelijker is nu verzoeker aangeeft te kunnen lezen en schrijven in Pashtou. Verzoeker brengt niets in tegen deze vaststelling, die aldus overeind blijft en terecht afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden bedreigingen.

(5) Het is ten slotte opmerkelijk dat verzoekers paspoort reeds werd uitgereikt op 21 mei 2021, of nog op een datum vóór de dreigbrief. Dit lijkt er op te wijzen dat verzoeker al eerder de bedoeling had om het land te verlaten. In dit verband wijst de Raad nog op verzoekers initiële verklaring dat hij op het ogenblik dat zijn paspoort werd uitgereikt “niet voor het leger [werkte]”. Erop gewezen dat hij op 30 mei 2021 toch wel reeds in dienst was, bleef hij aanvankelijk bij zijn verklaring dat hij toen niet werkte. Er nogmaals op gewezen dat dit niet klopt met zijn eigen verklaringen, antwoordde hij vervolgens: “U heeft gelijk, ik heb mijn paspoort tijdens mijn dienst aangemaakt, ik ben het vergeten.” (NPO 2, p. 5). Dergelijke verklaringen ondermijnen eens te meer de voorgehouden tewerkstelling voor de ALP en de vrees voor vervolging die hiermee samenhangt.

4.2.8. Daarnaast is verzoeker er evenmin in geslaagd enige vrees voor vervolging omwille van de verboden relatie van zijn broer met hun nicht aannemelijk te maken. De volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, doen terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze vrees en worden door de Raad bijgetreden.

(1) Verzoekers verklaringen omtrent de incidenten in hun oorspronkelijke dorp en de reden waarom zijn familie diende te vluchten uit dit dorp verschillen doorheen zijn opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk verklaarde hij op de DVZ dat de taliban, ongeveer 2 jaar voor de val van de regering, hun huis waren binnengevallen, reden waarom ze hun huis hadden verlaten en dicht bij het districtscentrum van Hisarak waren gaan wonen (Vragenlijst CGVS 2 februari 2023). Op het CGVS stelt hij daarentegen dat de taliban nooit hun woning in het dorp zijn binnengevallen en luidt het dat ze hun dorp zijn ontvlucht omwille van het geschil met de familie van zijn nicht.

(2) Het is niet aannemelijk dat de familie van zijn nicht, die volgens verzoeker banden heeft met de taliban, zo weinig onderneemt om zijn familie onder druk te zetten. Zo geeft hij op het CGVS niet aan dat de taliban ooit bij hem thuis zijn geweest in hun dorp of toen ze dicht bij het districtscentrum gingen wonen.

(3) Verzoekers verklaringen over het gedrag van zijn familie zijn weinig aannemelijk. Zo is het weinig aannemelijk dat zijn familie op voorstel van zijn vader zijn broer N.A. zonder meer liet trouwen met S., terwijl de familie van S. banden had met de taliban en de regio onder hun controle stond. Dit zou zijn familie immers in een zeer risicovolle situatie plaatsen. In de geschetste context is het ook weinig aannemelijk dat verzoeker en zijn familie nog één maand en zeven dagen in het dorp zijn gebleven nadat S. was weggelopen met zijn broer, nu ze redelijkerwijze enige weerslag konden verwachten van de familie van zijn nicht.

(4) Ook het gedrag van de familie van S. komt niet aannemelijk voor. Het is weinig aannemelijk dat zij verzoekers familie zouden blijven bedreigen maar nooit overgingen tot concrete daden, hoewel uit verzoekers verklaringen blijkt dat deze familie de macht had om de jirgas te kunnen negeren. Geconfronteerd hiermee, kon verzoeker dit evenmin uitleggen.

(5) Verzoekers familie verblijft intussen opnieuw in Afghanistan en kent geen problemen als gevolg van de voorgehouden geschonden eer die zou zijn ontstaan door de verboden liefdesrelatie van zijn broer. Dat verzoeker sindsdien niet spontaan heeft gevraagd naar de huidige situatie van zijn familie, doet ook afbreuk aan het oprecht karakter van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

Inzake deze vaststellingen stelt verzoeker allereerst dat de commissaris-generaal tegenstrijdigheden creëert die er niet zijn. Hij merkt op dat wanneer hij op de DVZ verklaarde dat de taliban zijn huis in het oorspronkelijke dorp waren binnengevallen, hij doelde op de broer van zijn nicht, die lid was van de taliban. Deze uitleg is echter niet toereikend om de vastgestelde tegenstrijdigheid hieromtrent uit te klaren. Nog los

van de vaststelling dat verzoeker tijdens zijn interview op de DVZ op geen enkele wijze een link legde tussen de familiale kwestie en de taliban, blijft de vaststelling ook overeind dat hij tijdens zijn interviews op het CGVS nergens melding maakte van een binnenvallen van de taliban, of van de broer van zijn nicht, in hun woning in het oorspronkelijke dorp.

Vervolgens stelt verzoeker: *“Verwerende partij vindt het ook vreemd dat de Taliban – los van de broer van [S.] – het huis van verzoekende partij in [M.] of [H.Q.] nooit is binnengevallen in 2019. Welnu, op dat ogenblik werd haar regio gecontroleerd door de overheid, waren er heel wat checkpoint en de Taliban hadden er geen vrij spel. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat er op dat ogenblik geen grote invallen gebeurden door de Taliban.”* Dit betoog kan andermaal niet overtuigen. Verzoeker miskent zijn eigen verklaringen zoals afgelegd op het CGVS dat zijn oorspronkelijke dorp en omgeving, al sinds hij was geboren, in handen waren van de taliban en ze er de controle hadden (NPO 1, p. 9). Dit betoog is ook enigszins bizar nu het net verzoeker was die op de DVZ gewag maakte van een binnenvallen van de taliban in hun huis in het oorspronkelijke dorp in 2019. Dit betoog is in geen geval van aard de voormelde vaststellingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Verzoeker merkt nog op dat zijn familie geen maand en zeven dagen in het dorp is gebleven nadat zijn nicht was weggelopen met zijn broer, maar ze vijf dagen later zijn gevluht uit het dorp. Dit is echter flagrant in strijd met de volgende door hem op het CGVS afgelegde verklaringen:

*“Hoe lang voor uw verhuis naar [H.Q.] is uw broer weggelopen met [S.]?
Ongeveer een maand en zes of zeven dagen voor onze verhuis waren zij weggelopen.
Ongeveer een maand en zes of zeven dagen?”*

Ja.

[...]

Uw familie heeft nog een dikke maand gewoond in [M.], wat is er dan allemaal gebeurd tussen uw familie en de familie van [S.] in die maand?

Tijdens die maand en zeven dagen hebben zij geen concrete stappen genomen, [...].”

Voor het overige vindt verzoeker de argumenten van de commissaris-generaal uiterst subjectief en zonder concrete grondslag. De gedane vaststellingen zijn echter pertinent en draagkrachtig en de ongerijmdheden en onaannemelijkheden in verzoekers verklaringen waarvan sprake vinden wel degelijk steun in het administratief dossier en doen terecht afbreuk aan de verklaarde vrees voor vervolging omwille van de relatie van zijn broer. Verzoeker doet eigenlijk geen enkele concrete poging om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen of argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. De Raad brengt ook in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten verder bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.9. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.10. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering. In dit verband liggen de volgende stukken voor: de Belgische verblijfskaart van zijn zus, arbeidsovereenkomsten, twee foto's van verzoeker tijdens zijn vorige job in België en een huurovereenkomst.

4.2.11. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, stening, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate" van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot *‘qisas’*-straffen, 37 tot steniging en 103 tot *‘hudud’*-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met *‘niet-mahram’* personen (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer *‘soepele’* bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto- regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *“geloofsethiek en denkwijze”* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 december 2021 in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij

wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *“Immigration Department”*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldt dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie *“Islamitische Staat in de provincie Khorasan”* (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als *“poor guys”* of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto* autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatriëerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet

gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto* overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto* overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, "*Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51, EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn "*verwesterd*", of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.12. Waar verzoeker te kennen geeft dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het risico van een terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan te beoordelen, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook veel landeninformatie van na de machtsovername door de taliban bevat, doet hierover niet anders denken. De commissaris-generaal bracht in zijn aanvullende nota bovendien het recente rapport *“Focus Afghanistan. Return from abroad”* van SEM van 14 februari 2025 aan, dat specifiek handelt over terugkeerders, ook vanuit het Westen. De bevindingen in dit recente rapport zijn niet enkel actueler, maar ook preciezer en accurater dan het door verzoeker aangehaalde artikel waarin een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 wordt aangehaald. Dit betrof zo louter een antwoord, zonder verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling, waaruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders kon worden afgeleid. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

4.2.13. Wat de individuele situatie van verzoeker betreft, stelt de Raad allereerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele concrete kritiek naar voor brengt op de beoordeling die in de bestreden beslissing reeds werd gedaan inzake de vrees die verband houdt met zijn verblijf in Europa en (al dan niet gepercipieerde) verwestering. Hij geeft aldus niet aan deze concreet te betwisten. Deze beoordeling, die de Raad bijgevolg kan overnemen, luidt als volgt:

“[...] In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 23-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging tot uw achttiende en naar de madrassa ging voor religieuze lessen tot het moment dat u het land hebt verlaten (CGVS 1, p. 5 & 6).

Bovendien blijkt u afkomstig te zijn uit het district Hisarak in de provincie Nangarhar, waar reeds sinds vele jaren sprake is van een grote talibanaanwezigheid, zoals ook blijkt uit uw verklaringen (CGVS 1 p.9-10). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn.

Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

U haalt aan dat u in België de moeite heeft gedaan om de taal te leren doch hiermee bent gestopt (CGVS 1, p. 22; CGVS 2, p. 4), dat u een job heeft (CGVS 2, p. 4), dat u cricket speelt met uw Afghaanse vrienden in België (CGVS 2, p. 4) en dat u in het weekend op stap gaat met vrienden naar discotheken (CGVS 2, p. 4). Het hebben van een job in de bar van een hotel toont aan dat u zich inschakelt in de arbeidsmarkt, maar hieruit kan niet blijken dat u omwille van deze activiteiten in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden beschouwd als verwesterd of als iemand die de sociale normen heeft overschreden. De louter blote bewering dat u alcohol drinkt als u naar de discotheek gaat maakt op zich geen verwestering aannemelijk. U heeft tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud geen melding gemaakt van alcoholgebruik en bevestigde dat u een praktiserend moslim bent (CGVS 1, p. 5). Verder zijn uw verklaringen over welke alcohol u dan zou drinken ook niet overtuigend. Zo weet u niet eens wat u drinkt en stelt u enkel dat u alles zou drinken dat uw vrienden bestellen (CGVS 2, p. 4). Zelfs gevraagd naar wat uw favoriete drankje is kan u niet antwoorden, u herhaalt louter dat u naar daar gaat om te drinken (CGVS 2, p. 4). Uw loutere betoog over de discotheken en het nuttigen van alcohol kan dan ook niet overtuigen. Het drinken van alcohol kan overigens bezwaarlijk worden gerekend tot de westerse waarden en normen of een fundamenteel mensenrecht. Evenmin heeft u het CGVS ervan kunnen overtuigen dat dit uiterst moeilijke of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen voor u zijn.

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de Taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de Taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.”

Verzoeker voert thans weliswaar aan dat hij (volledig) is verwesterd en louter nog de Westerse waarden deelt, maar hij laat na deze beweringen concreet en tastbaar uit te werken of hiervan een concreet bewijs bij te brengen. Uit de gegevens dat verzoeker reeds sinds midden 2022 in België verblijft, dat hij hier een zus met legaal verblijf heeft bij wie hij naar eigen zeggen houvast vindt en dat hij hier werkt en zo in zijn levensonderhoud – waaronder huisvesting – kan voorzien, kan nog niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Er liggen ook geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst, noch blijkt dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft of tot een specifieke sociale groep behoort. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer gelet op de in dit verband door de commissaris-generaal reeds gedane – en door verzoeker niet betwiste – vaststellingen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.14. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingen-wet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, betwist verzoeker verder op zich niet de beoordeling in de bestreden beslissing – aan de hand van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie – dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: “*In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces.*”) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. In geen geval toont verzoeker trouwens het voorhanden zijn van dergelijke persoonlijke omstandigheden aan.

Voorgaande vindt steun in de “Country Guidance Afghanistan” van mei 2024 en in de EUAA “Afghanistan – Country Focus” van november 2024. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Hij heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker daarnaast de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS